

Aleš Uher st. a kolektiv

PŘÍBĚHY
VÍTKOVICKÉ
ATLETIKY
1924–2024

Příběhy vítkovické atletiky (1924–2024)

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cpress.cz
www.albatrosmedia.cz

Aleš Uher a kolektiv

Příběhy vítkovické atletiky (1924–2024) – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2024

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

PŘÍBĚHY
VÍTKOVICKÉ
ATLETIKY
1924–2024

Aleš Uher st. a kolektiv

PŘÍBĚHY
VÍTKOVICKÉ
ATLETIKY
1924–2024

1. PŘÍBĚH ZAČÍNÁ...

SSK Vítkovice u zrodu atletického
hnutí v Ostravě 10
Napříč Vítkovicemi se běhalo
čtvrt století 13
Od hřiště na rohu ulice po chrám
české i světové atletiky 14
Historie stadionu v datech 17
Atletická hala Ostrava 20

2. VÍTKOVICKÝ DRES, VÍTKOVICKÉ SRDCE

Zdeněk Benek 26
Jan Blažej 27
Jaroslav Ciminga 28
Milan Černín 29
Vladimír Černý 30
Aleš Duda 32
Marcela Ševčíková, roz. Káňová 34
Ladislav Kříž 36
Renáta Kubalová, roz. Černochová 38
Iva Málková, roz. Najzarová 40
Rostislav Pelán 43
Tomáš Pracný 44
Antonín Procházka 46
Alexandra Prostějovská, roz. Drobná 47
Emília Přivřelová, roz. Ovádková 49
Otto Seidl 51
Herbert Schenker 52
Jana Sobčíková 54
Otokar Svršek 55
Vladimír Štalmach 56
Augustin Šulc 60
Anna Šulcová, roz. Filičková 61
Josef Trnka 63
Nikolaos Tsametis 65
Danuše Vandrolová 66
Jaroslav Vlček 68
Oldřich a Bohuslava Zvolánkovi 70
Běhající dvojčata Marie
a Jaroslava Klimešovy 72
Petr a Pavel Klimešovi 73

3. VÍTKOVICKÉ OLYMPIJSKÉ PŘÍBĚHY

Jaroslav Bába 76
Kateřina Cachová 78
Romana Dubnová, roz. Bělocká 81
Helena Fibingerová 82
Denisa Helceletová, roz. Ščerbová 85
Šárka Kašpárková 87
Taťána Netoličková, roz. Kocembová 89
Markéta Pernická 92
Jiří Sýkora 95
Gejza Valent 98
Robert Změlík 100
Jan Železný 101

4. LEGENDY

Oldřich Jurák 106
Jan Kebrle 106
Jaroslav Pekař 106
Jan Slanina 106
Dalibor Trpík 106
Vlastimil Vacula 106

5. KOUZLO VÍTKOVIC

Dana a Emil Zátokovi 112
František Fojt 114
Alfonz Juck 115
Karel Pilný 118
Libor Varhaník 120
Štěpán Škorpil – vzpomínky 121
Michal Dusík – vzpomínky 123
Jiří Hetfleiš 124
Josef Quis 125

6. SVĚTOVÉ VÝKONY A LEGENDY ZLATÉ TRETRY

A mezi ty, kteří propadli kouzlu skvělé organizace
a oddanému přijetí, patřili a patří i největší
osobnosti světové atletiky... 128

Donovan Bailey 130
Bob Beamon 130
Kenenisa Bekele 130
Usain Bolt 131
Sergej Bubka 135
Sebastian Coe 135
Ludvík Daněk 135
Armand Duplantis 136
Haile Gebrselassie 136
Hicham El Guerrouj 136
Alberto Juantorena 137
Jarmila Kratochvílová 137
Asafa Powell 139
Mike Powell 140
Dayron Robles 140
Felix Sánchez 141
Renate Stecherová 141
Irena Szewińska 141
Blanka Vlašičová 142
Anita Włodarczyková 142

7. S VÍTKOVICKÝM SRDCEM I BEZ DRESU

Petr Sikora 146
Petr Křížek 147
Miroslav Stark 149
Aleš Zedník 151
Ivan Boroš 152

8. HRDÁ PARA ATLETIKA

Rekordmany máme i mezi hendikepovanými 156

9. ORGANIZÁTORSKÝ VĚHLAS

Fanny Blankers-Koenová a Emil Zátopek na IV.
Masarykových hrách – prvních mimo Prahu 160
Další výsledky závodů muži 161
Další výsledky závodů ženy 161
Velké evropské a světové akce 162
Mistrovství Evropy v atletice do 23 let
Ostrava 2011 165

Kontinentální pohár IAAF Ostrava 2018 165
Národní šampionáty v Ostravě 166

10. VŽDY NĚCO NAVÍC

Čokoládová tretra 170
Český běh žen Ostrava 172
Emil Zátopek Ostrava Golden Marathon 175
Běh Zoo Ostrava 176
Centrum individuálních sportů Ostrava 176
Krajská atletická akademie Ostrava 177

11. TADY A TEĎ

Nikola Ogrodníková 180
Jana Slaninová 182
Karolína Maňasová a Ivo Pištěk 184
Zdeněk Stromšík 189

12. AK SSK VÍTKOVICE V DATECH

1924–2024 194

13. DÍKY

Plány do budoucna 198

1. PŘÍBĚH ZAČÍNÁ...

Každá cesta začíná prvním krokem. Přijde sen, lidé, kteří se za ním vydají, další ho pak rozvinou a jiní jeho příběh píší dál a dál. Jak stoletý příběh vítkovické atletiky začal, jaké byly první kroky lidí, kteří se zamilovali do královny sportů, šli za svým snem a položili základy dnes mohutné stavby? Snad najdete odpověď na následujících řádcích. Vítejte v příběhu...

SSK VÍTKOVICE U ZRODU ATLETICKÉHO HNUTÍ V OSTRAVĚ

Psal se počátek roku 1924 a Karel Sláma, učitel z Hrabůvky, pojal spolu s dalšími atlety závodícími za Sportovní klub Moravská Ostrava myšlenku založit ve Vítkovicích oddíl atletiky. Činnost oddílu podpořily Vítkovické železárny, když na jejich pozemku, který se nacházel na místě dnešního Městského stadionu Ostrava-Vítkovice, bylo vybudováno hřiště s atletickou dráhou dlouhou 458 metrů. Za člena lehkootletického ústředí byl vítkovický oddíl přijat 8. dubna 1924. Měl 18 členů, jeho prvním předsedou byl MUDr. Karel Toman.

Možná trochu překvapivě došlo k prvnímu setkání královny sportu s Ostravou v Mariánských Horách. Premiérový atletický závod v moravskoslezské metropoli – běh na čtyři kilometry – se 21. dubna 1919 uskutečnil právě ulicemi této obce. Zorganizovali jej s pomocí SK Slezská Sparta Orlová obětaví nadšenci Miloš Zapletal a Antonín Záviš, průkopníci atletiky v Ostravě.

Důležitým mezníkem v ostravské atletické historii však byl vznik lehkootletického odboru u Sportovního společenského klubu Vítkovice roku 1924. Ve 30. letech minulého století se do atletického dění zapojil Sokol. V roce 1933 totiž začala platit smlouva mezi Československou atletickou amatérskou unií a Československou obcí sokolskou, která dovolovala členům Sokola startovat za svou jednotu. Sokolové tak nemuseli vstupovat do čistě atletických klubů a houfně se začali vracet do svých mateřských jednot. Atletické kluby byly oslabeny, některé dokonce natolik, že zanikly. V těžké situaci se tím ocitl také AK SSK Vítkovice, ale pomohly mu z ní Vítkovické železárny, které nad ním převzaly patronát. V letech 1937–1939 navíc postavily moderní atletický

stadion s fotbalovým hřištěm, takže atleti konečně měli důstojný stánek.

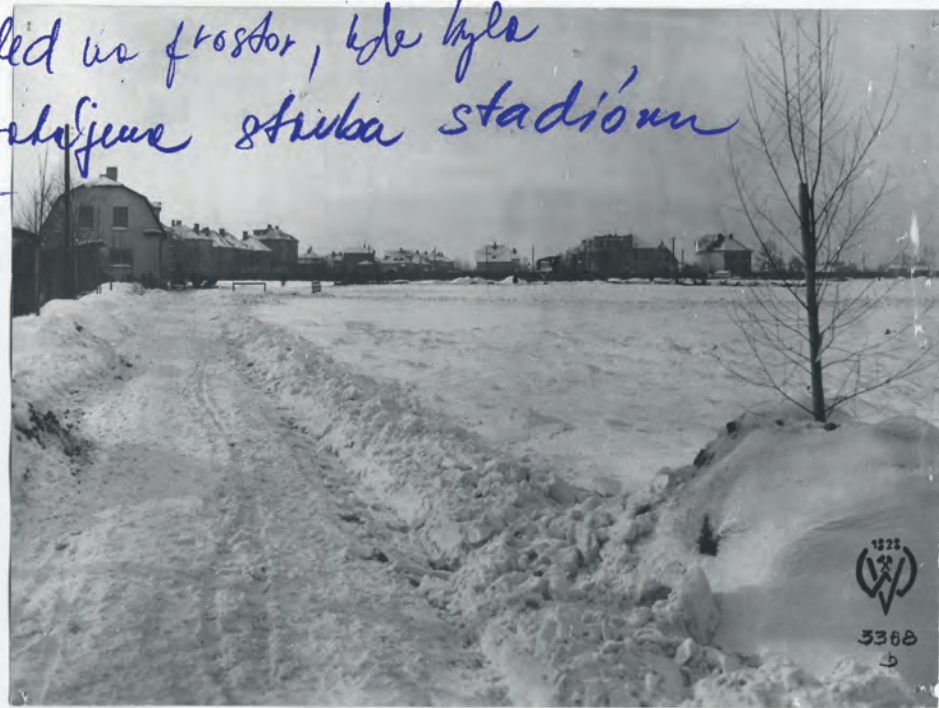
Po skončení druhé světové války se v červenci 1945 uskutečnila večerní exhibice s mezinárodní účastí. Běh na 3 km vyhrál legendární Emil Zátopek časem 8:27,8 min. Významným dnem nejen vítkovické atletiky se stal 11. červen 1949, kdy Zátopek překonal na stadionu za dosud nevídané účasti diváků (odhady hovoří o 50 tisících) světový rekord v běhu na 10 tisíc metrů časem 29:28,2 min. Když o něj zásluhou Fina Heina zanedlouho přišel, zopakoval rekordní zápis 22. října téhož roku časem 29:21,2 min.

Rokem 1953 se začala psát historie ostravského maratónu. Od začátku nesl název Maratón budovatelů Ostravska, a proto byl závod volen tak, aby trať vedla největšími stavbami v kraji. Trať, délka i pořadatelé se v průběhu let měnili, byly i roky, kdy se závod vůbec nekonal. Funkcionáři SSK Vítkovice však měli na jeho dlouholeté tradici klíčovou zásluhu.

Okruh pravidelně pořádaných atletických podniků v Ostravě rozšířila roku 1960 Čokoládová tretra. Závodů v netradičních, lehce splnitelných disciplínách byly určeny pro příchozí a především pro děti. Velkým písmem však bude v dějinách české atletiky zapsáno především datum 17. září 1961. Toho dne se na vítkovickém stadionu uskutečnil 1. ročník Mezinárodních běžeckých závodů VŽKG, a položil tak základ významnému mítinku, jehož termín konání si do svých diářů zapisovaly i ty největší světové atletické hvězdy.

11. ledna 1938

Celkový pohled na prostor, kde byla
v lednu 1938 zahájena stavba stadionu
TJ Vítkovice

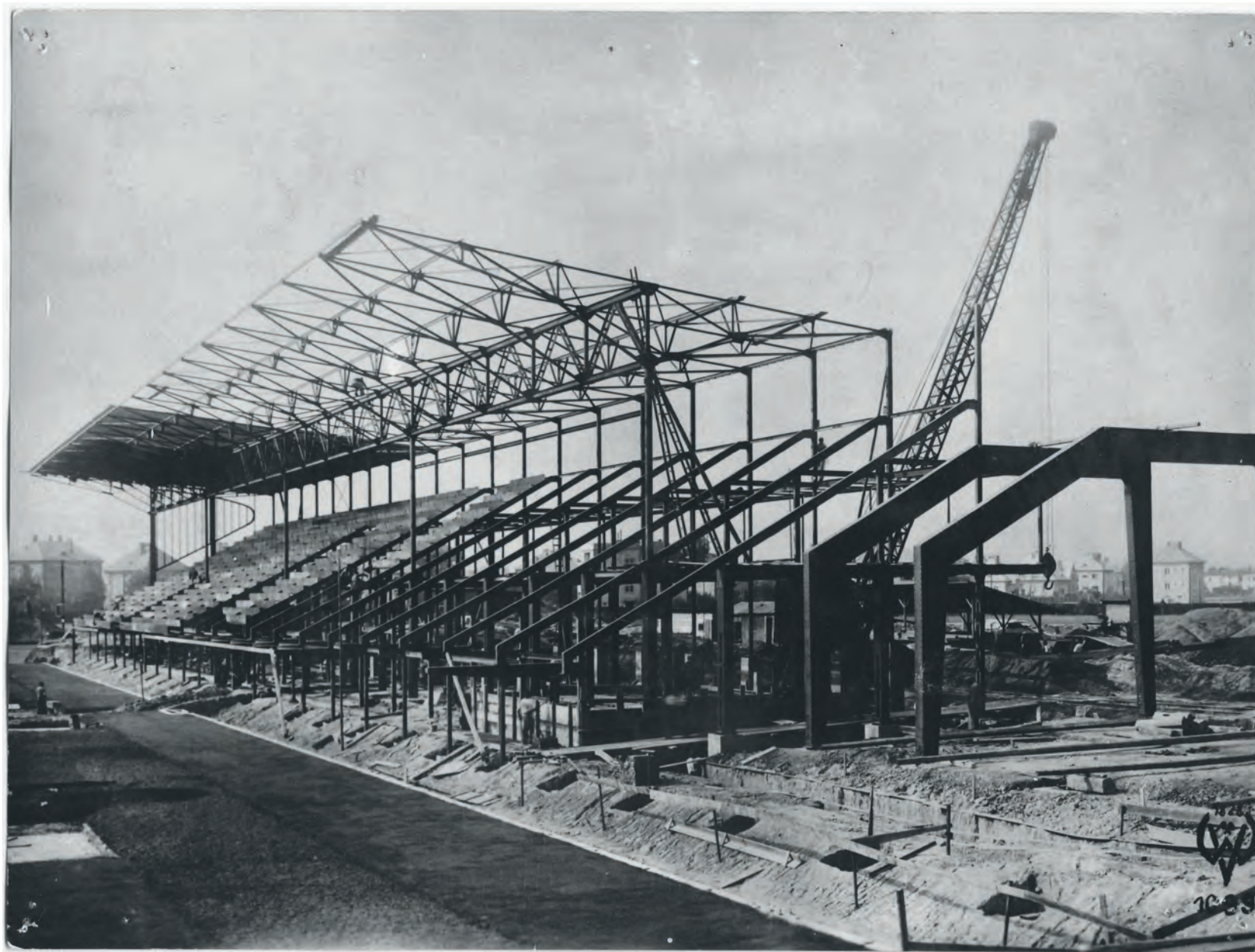
Celkový pohled na prostor,
kde byla zahájena stavba
stadionu TJ Vítkovice
(11. leden 1938).

9. února 1938

výkop pro hřiště
jižní část.

Výkop pro hřiště - jižní část
(9. únor 1938)

Stavba vítkovického stadionu (1938)

NAPŘÍČ VÍTKOVICEMI SE BĚHALO ČTVRT STOLETÍ

Již při založení lehkootletického oddílu při SSK Vítkovice se jeho vedení zabývalo myšlenkou, jak propagovat svůj sport před širší veřejností. Řešením byl např. každoročně pořádaný závod mimo hřiště. Atletické podniky tohoto typu se tehdy těšily velké oblibě, nakonec tedy zvítězil názor, že by mohlo jít o něco podobného. A tak vznikl závod nazvaný Napříč Vítkovicemi.

Ročník	Startujících	Jméno vítěze	Oddílová příslušnost	Výkon
1924	15	Varadínek	SK Moravská Ostrava	15:16,5
1925	17	Topiař	SSK Vítkovice	20:17,5
1926	15	Nedobitý	AC Sparta Praha	15:19,4
1927	15	Strniště	SK Židenice	18:47
1928	14	Motal	SSK Vítkovice	18:47,4
1929	13	Plchot	SK Baťa Zlín	18:17,3
1930	16	Kuchta	VS Praha	15:20
1931	11	Koščák	SK Moravská Slavia	17:37,4
1932	21	Gocman	Sokol Komárov	18:42,2
1933	15	Kuchta	SSK Vítkovice	18:17,2
1934	19	Mazáč	SK Baťa Zlín	18:40
1935	48	Hroch	SK Baťa Zlín	18:14
1936	45	Bombík	Sokol Olomouc	17:45
1937	38	Bombík	Sokol Olomouc	17:30,3
1938	34	Bombík	Sokol Olomouc	17:13,8
1939	16	Kalabus	SK Vítkovické železářny	18:42,8
1940	25	Zelenka	SK Baťa Zlín	17:47,7
1941	18	Zelenka	SK Baťa Zlín	18:07,1
1942	19	Bombík	LTC Olomouc	17:30,4
1943	22	Šalle	SK Baťa Zlín	17:43,3
1944	18	Zátopek	SK Baťa Zlín	17:35,8
1945	15	Roudný	SK Baťa Zlín	17:43,8
1946	7	Tutka	SK Vítkovické železářny	18:16
1947	13	Tutka	SK Vítkovické železářny	18,32,2
1948	35	Švajgr	Sokol Opava	17:49

Od samého počátku mu byla v oddíle věnována veškerá péče, aby po organizační stránce vše klapalo a nováček na atletické mapě si neutrhnul ostudu. Zakladatelé závodu si jistě ani nepředstavovali, že bude vypisován v jednom sledu 25 let a že se stane nejstarším tradičním závodem Ostravska.

První ročník se běžel 21. dubna 1924 na trati měřící asi 5 500 metrů, start byl v tehdejší Štefánikově ulici. Od druhého ročníku nastala změna trati závodu, start i cíl byly přeloženy před nově vybudovaný sportovní pavilon ve Vítkovicích u městských lázní. Trať byla prodloužena zhruba na 5 800 metrů. Vedla tedy od startu na nynější Lidické ulici před sportovním pavilonem na Zengrovu ulici, okolo průmyslové školy na Místeckou ulici, kolem Českého domu na Ruskou třídu a podél kolejí elektrické dráhy do Zábřehu. Po tamní Závodní ulici okolo nynějšího Městského stadionu na Zengrovu ulici k městským lázním a zpět k cíli. Všechny další ročníky se pak uskutečnily na této trati. závody se konaly vždy za velkého zájmu diváků, často je sledovalo až čtyři tisíce přihlížejících.

Závod Napříč Vítkovicemi získával rok od roku na popularitě a soustřeďoval na startu skvělou vytrvaleckou konkurenci, mezi níž patřili například Zátopek, Šallé, z vítkovických závodníků pak Gebauer, Gocman, Kalabus, Kaňok, Kempný, Kovařík, Krčmarský, Kuchta, Topiař, Tutka, Varadínek, Velký, Zatloukal a další, kteří ve své době patřili k elitě vytrvalců. Běhu se účastnili i sportovci jiných odvětví: boxeři, zápasníci, lyžaři atd.

V roce 1928 byl závod poprvé dotován, putovní cenu, kterou byl pohár věnovaný redakcí „Bezručův kraj“, získal domácí závodník František Motal. Cenu bylo nutno obhájit buď třikrát po sobě, nebo pětkrát celkem; o pohár se soutěžilo až do roku 1938, kdy jej definitivně vybojoval Ludvík Bombík ze Sokola Olomouc.

Novým dárce putovní ceny se v roce 1939 stal František Dočkal, vrchní ředitel

Moravskoostravské spořitelny. O tento pohár pak atleti usilovali až do roku 1948, kdy se uskutečnil poslední, 25. ročník tohoto závodu, ve kterém se ve všech jeho ročnících představilo 582 startujících. Věděli, že běh má svůj stálý termín, konal se vždy během velikonočních svátků a tato tradice byla vesměs dodržována. Jen v roce 1945 se s ohledem na válečné

události závod uskutečnil až na podzim, v podzimním termínu se běžel i v roce 1946.

Populární postavou běhu Napříč Vítkovicemi byl Karel Gebauer, který se zúčastnil prvních 13 ročníků, a rovněž lesník Kaňok. Ten každoročně od roku 1932 dojížděl z lesní samoty z Jestřábí na Morávce do Vítkovic na kole. A ihned po příjezdu tento těžký závod absolvoval.

OD HŘIŠTĚ NA ROHU ULICE PO CHRÁM ČESKÉ I SVĚTOVÉ ATLETIKY

Při založení Tělocvičné jednoty Sokol Vítkovice v roce 1895 se do její činnosti zapojilo necelých dvě stě členů. Spolek se zaměřoval na pořádání veřejných cvičení a společenských večerů v Českém domě ve Vítkovicích, jehož tělocvičnu spolek od roku 1899 využíval. V jeho zahradě také bylo letní cvičiště s hřištěm pro házenou, odbíjenou, ale také s běžec-kou dráhou, šplhadly, doskočištěm a nářadím.

Z vítkovického Sokola se ustavil v roce 1919 fotbalový klub SK Slavoj Vítkovice, později nesl název Sportovně společenský klub Vítkovice. Pod vedením jeho prvního předsedy Jana Krejčího byly aktivity klubu podstatně rozšířeny, začaly vznikat odbory těžké atletiky, tenisu, ledního hokeje a také lehké atletiky. Jeho členové vybudovali svépomocí na rohu ulic Zengrovy a Národní (dnes Závodní) čtyřproudovou atletickou dráhu s dřevěným ohrazením, kolem níž byl travnatý prostor pro diváky. Na sportoviště se vcházelo dřevěnými dvoukřídlými vraty, nedaleko nich stála malá zděná pokladna, u hřiště byly postaveny malé dřevěné tribuny s lavičkami a mezi nimi zděná

budova, ve které bydlel správce hřiště a kurtů. Jako zázemí sportovců a sociální zařízení sloužila přízemní budova u tenisových kurtů se dvěma šatnami, sprchami a WC. Nechyběla prostorná místnost pro rozhodčí ani komora pro uskladnění nářadí.

Na valné hromadě SSK Vítkovice konané v říjnu 1936 se stal novým předsedou vrchní podnikový inspektor Vítkovického horního a hutního těžářství (VHHT) Ing. František Fährnich – správu klubu převzaly Vítkovické železárny. Tím byl učiněn důležitý krok pro podporu sportovních aktivit, včetně vybudování nutného zázemí.

Nejstarší úvahy o vybudování moderního sportovního stadionu v Ostravě pocházejí již z roku 1935, kdy se v této záležitosti Sportovně společenský klub Vítkovice poprvé obrátil na vedení VHHT. Generální ředitel Oskar Federer vyslyšel tyto žádosti až o dva roky později, tedy v době, kdy prakticky všechny provozy Vítkovických železáren dosáhly svého dosud největšího rozmachu.

V katastru obce Zábřeh nad Odrou mělo být kromě fotbalového stadionu s lehkootletickou dráhou postaveno i několik hřišť pro provozování dalších sportů. Dne 26. června 1937 se uskutečnilo slavnostní odhalení základního kamene s pamětní deskou, kde měl být vybudován v pořadí druhý, ale v podstatě nejmodernější stadion v Československé republice,

který by v první řadě sloužil zaměstnancům Vítkovických železáren. Podnik zcela pochopitelně kladl důraz na to, aby stavební náklady byly co nejnižší a zároveň neutrpěla kvalita stavby a její konečný vzhled. Předběžný odhad finančních prostředků představoval z počátku částku 1,5 milionu Kč.

První etapa prací měla být podle harmonogramu zahájena 1. srpna 1937. Přáním vedení Vítkovických železáren bylo, aby tento sportovní stánek byl jednoduchý, ale účelný, moderní, vyhovující mezinárodním sportovním řádům, s dobrou viditelností ze všech míst. František Fährnich proto uvítal možnost navštívit nový olympijský stadion v Berlíně.

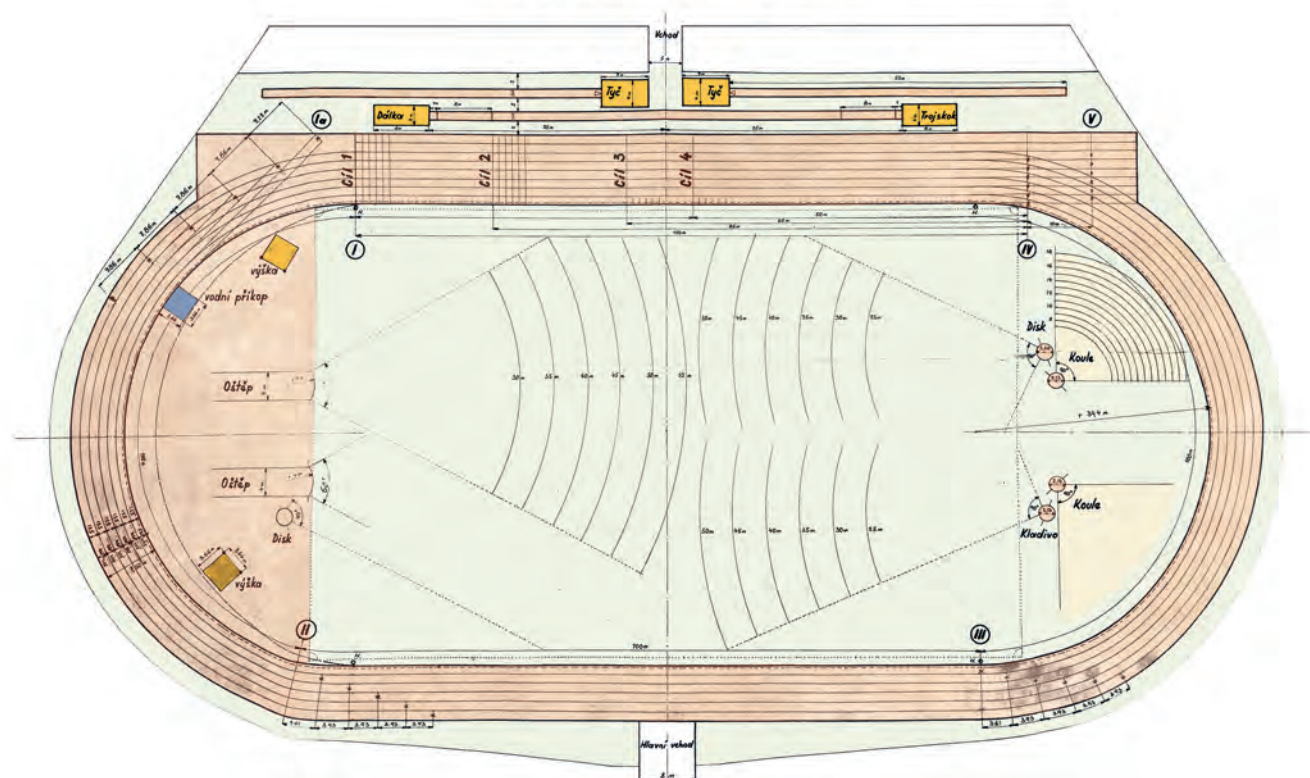
Projekt výstavby celého sportovního areálu byl rozdělen do dvou hlavních etap. Během té první se mělo kromě jiného začít s budováním základů pro nejdůležitější objekt celého tohoto sportovního areálu – kryté hlavní tribuny. Ve druhé pak s bazénem s nezastřešenými ochozy, hřištěm pro házenou, volejbal, basketbal, se střelnicí i hřištěm pro děti. V plánu nechybělo ani parkoviště.

Na podzim roku 1937 byly zahájeny přípravné práce, na dokončení impozantní stavby stadionu neměla vliv změna politických poměrů na konci roku 1938 a v roce následujícím. Tribuna stadionu měla kapacitu 4 250 míst k sezení a 1 680 ke stání, ochozy ke stání mohly pojmout zhruba dalších 17 900 diváků. Na stadion tak mohlo přijít až 24 tisíc diváků. Celkové náklady na stavbu na stavbu přesáhly 11 milionů korun.

Stadion měl být slavnostně otevřen ve dnech 27. a 28. října 1938, tím by podnik důstojně oslavil 20. výročí vzniku Československa a zároveň s předstihem také 110. výročí svého založení. Všechny tyto plány ovšem byly zrušeny v důsledku podzimních politických událostí, které vyvrcholily mnichovskou dohodou i následnými změnami ve vedení podniku. Stadion byl nakonec úředně kolaudován 15. dubna 1939 bez okázalého programu a většího zájmu veřejnosti.

Během okupace se stadion stal domovem Německého sportovního klubu, jeho členové

ÚPRAVA HŘIŠTĚ PRO LEHKOU ATLETIKU

Úprava hřiště pro lehkou atletiku

měli výhradní právo k jeho využívání. Český sportovní klub Vítkovice mohl využívat pouze okolní škvárové tréninkové hřiště na rohu Závodní a Zengrovy ulice. Areál stadionu přečkal i spojenecký nálet na ostravské průmyslové objekty 29. srpna 1944 – škody způsobilo jen několik bomb, které dopadly na hřiště.

Bezprostředně po osvobození města Ostravy dne 30. dubna 1945 se na stadionu usídlil český tankový prapor. Po skončení války byl stadion otevřen všem zaměstnancům podniku, ale i široké veřejnosti. Členové ČSK Vítkovice zahájili na stadionu pravidelné tréninky již 10. července 1945. První oficiální sportovní akcí na stadionu bylo zářijové mezizemské utkání Čechy–Morava–Slovensko v atletice do rostu i dospělých.

Stadion sloužil nejen atletickým soutěžím, ale především fotbalovým utkáním. Stal se také dějištěm plochodrážních závodů, v roce 1962 pak místem pořádání jedné etapy Závodu míru, pravidelně se zde konaly i městské a krajské spartakiády.

Nejvýznamnějším mezníkem v dějinách stadionu bylo zahájení mezinárodního atletického mítinku Zlatá tretra v roce 1961. Stadion však byl využíván pro různé společenské akce – např. 26. září 1948 na něm proběhly oslavy u příležitosti výročí 120 let založení Vítkovických železáren. V průběhu 60. a 70. let na něm zahajovalo podnikové učiliště pravidelně školní rok.

V červenci 1953 byl západním směrem od stadionu otevřen bazén s osmi plaveckými drahami a čtyřpatrovou skokanskou věží. Konaly se zde soutěže různých věkových kategorií. Toto koupaliště sloužilo samozřejmě i široké veřejnosti. Svému účelu sloužilo až do roku 1988, kdy areál musel být uzavřen, v roce 1996 bylo rozhodnuto o jeho demolici.

Vlastní stadion prošel postupně řadou změn. První z nich bylo postavení nové reprezentativní vstupní brány v roce 1958 – před konáním Letních slavností vítkovických oddílů. V roce 1962 byla provedena generální oprava běžecké dráhy zároveň s kompletním natřením konstrukce tribuny i laviček. Další výraznou změnou bylo nahrazení dosavadní

antukové dráhy moderním tartanovým povrchem v roce 1971. Zároveň s tím došlo k rozšíření o dvě nové dráhy, čímž tento areál dosáhl světového standardu pro konání atletických závodů. V roce 1973 byly zahájeny projekční práce na výstavbě čtyř osvětlovacích stožárů, umělé osvětlení bylo poprvé použito 30. dubna 1975.

Z plánované komplexní modernizace stadionu v roce 1986 byl s ohledem na finanční možnosti podniku schválen pouze projekt úpravy hřiště. K jeho realizaci došlo až v roce 1987. Do pomocných prací se zapojili i sportovní funkcionáři, hráči, učni a fanoušci vítkovického sportu. Vítkovický stadion byl první v Československu, který měl funkční elektrický vyhřívací systém, a znovu tak předběhl svou dobu.

Společenské změny po pádu komunismu přinesly i novinky v dosavadním financování sportovních oddílů. Ty se promítly i do majetkových vztahů stadionu. Vedení vítkovického holdingu převedlo v červenci 2002 jeho správu do nově vzniklé dceřiné společnosti VÍTKOVICE ARÉNA, a. s., která provozovala také zimní halu Ledňáček a Palác kultury a sportu.

Poté následoval prodej stadionu městu Ostrava, které odkoupilo rovněž majoritní podíl akcií ve společnosti VÍTKOVICE ARÉNA vlastníci Palác kultury a sportu ve Vítkovicích, stadion ve Vítkovicích a halu Ledňáček.

Nový vlastník se rozhodl provést rekonstrukci stadionu, rekonstruována byla tribuna, tréninkové travnaté hřiště dostalo umělý trávník a kolem něj byla zřízena nová atletická dráha. V roce 2013 rekonstrukce pokračovala, cílem bylo přestavět stadion do podoby moderního multifunkčního zařízení, které by umožňovalo pořádat atletické soutěže nejvyšší mezinárodní kategorie i mezistátní a ligové zápasy ve fotbale.

Výstavba tribun byla rozdělena na dvě etapy – v první (ukončené 7. června 2013) byla na východní straně areálu vybudována krytá tribuna pro 5 020 sedících diváků, připraven nový povrch atletické dráhy a travnatá plocha stadionu. Druhá (kolaudační souhlas oblouků

stadionu ze dne 21. září 2015) se týkala západní tribuny a výstavby dvou nových krytých tribun na severní a jižní straně za oběma brankami. Tak vznikl prstenec stadionu o kapacitě 15 tisíc sedících diváků. Součástí tohoto sportovního areálu po rekonstrukci je i rozvíčovací stadion a vrhačská louka.

První velkou zkouškou tohoto zrekonstruovaného areálu bylo pořádání 54. ročníku atletického mítinku Zlatá tretra 26. května 2015. Přátelským fotbalovým zápasem ČR–Srbsko byl pak 13. listopadu 2015 rekonstruovaný Městský stadion Ostrava–Vítkovice slavnostně otevřen. V celorepublikové soutěži získal ocenění Stavba roku 2016.

HISTORIE STADIONU V DATECH

1895

založení Tělocvičné jednoty Sokol Vítkovice

1919

vznik fotbalového klubu SK Slavoj Vítkovice, později Sportovně společenský klub Vítkovice, v jehož rámci začal fungovat i odbor lehké atletiky

1935

nejstarší úvahy o vybudování moderního sportovního stadionu v Ostravě

1937

26. června se uskutečnilo slavnostní odhalení základního kamene

1939

15. dubna byl stadion úředně zkolaudován

1944

spojenecký nálet na ostravské průmyslové objekty 29. srpna zasáhl i stadion, škody způsobilo jen několik bomb, které dopadly na hřiště

1945

10. července zahájili členové ČSK Vítkovice na stadionu pravidelné tréninky, první oficiální sportovní akcí na stadionu bylo zářijové mezizemské utkání Čechy–Morava–Slovensko v atletice dorostů i dospělých

1948

26. září 1948, dějiště oslav u příležitosti výročí 120 let založení Vítkovických železáren

1953

otevření bazénu s osmi plaveckými drahami a čtyřpatrovou skokanskou věží

1958

postavení nové reprezentativní vstupní brány před konáním Letních slavností vítkovických oddílů

1961

významný mezník v dějinách stadionu: mezinárodní mítink Zlatá tretra

1962

generální oprava běžecké dráhy zároveň s kompletním natřením konstrukce tribuny i laviček

1962

dojezd jedné z etap cyklistického Závodu míru

1971

nahrazení dosavadní antukové dráhy moderním tartanovým povrchem, rozšíření o dvě nové dráhy

1975

30. dubna poprvé použito čtyř osvětlovacích stožárů umělého osvětlení

1987

další modernizace, první stadion v Československu, který měl funkční elektrický vyhřívací systém

2002

převod správy areálu do nově vzniklé dceřiné společnosti VÍTKOVICE ARÉNA, a. s., která provozovala také zimní halu Ledňáček a Palác kultury a sportu, počátek další rekonstrukce

2013–2015

výstavba tribun, dokončení přestavby Městského stadionu na moderní multifunkční areál

2015

26. května první podnik po modernizaci – 54. ročník Zlaté tretry

2015

13. listopadu slavnostní otevření v rámci fotbalového zápasu ČR–Srbsko

2016

ocenění Stavba roku v celorepublikové soutěži

ATLETICKÁ HALA OSTRAVA

Do provozu byla uvedena v roce 2016 a je nejmmodernější atletickou halou v České republice. Je využívána převážně atletickými kluby, ale nabízí

možnosti využití i pro mnoho jiných sportovních aktivit. Vyhovuje normám Mezinárodní atletické federace IAAF, umožňuje celoroční přípravu, splňuje

podmínky pro konání atletických závodů a mezinárodních mítinků v zimní halové sezóně.

Hlediště má kapacitu 1012 sedících diváků a 8 míst je vyhrazeno pro osoby se sníženou mobilitou. Sportovní zázemí haly tvoří běžecký ovál s 6 drahami o délce 200 metrů, 8 přímých drah pro sprinty o délce 60 metrů,

sektory pro skoky do výšky, dálky, skoky o tyči a pro vrh koulí.

Hala již byla dějištěm několika mistrovství České republiky mužů a žen i mládežnických šampionátů, každoročně se zde konají mezinárodní závody Czech Indoor Gala. Je rovněž dějištěm řady jiných zajímavých akcí v mnoha dalších sportech. Zmiňme alespoň Český pohár v judu, mezinárodní Grand Prix v karate, Moravia Open v taekwondu, mistrovství Evropy v jiu-jitsu, celorepublikové závody v požárním sportu Ostravsko-beskydské šedesátky, galavečer bojových sportů Octagon Fight Club 5, Cheerleaders Cup Ostrava aj. Po ukončení atletické halové sezóny je hala využívána také pro badminton, florbal a širokou veřejností.

Atletická hala v Ostravě vznikla doslova jako zázrakem pomocí píle a houževnatosti mnoha lidí, kteří se na její myšlenku a následně na její realizaci podíleli. Nejprve existovala idea a také potřeba ze strany atletických klubů – zejména z SSK Vítkovice – zhotovit prostor, kde by mohli atleti důstojně a v klidu trénovat. Tato potřeba byla umocněna tím, že se stávající atletický tunel rozpadal.

Myšlenku zbrzdilo financování a také výkup přilehlého pozemku s domem od soukromého vlastníka. Financování bylo nakonec nalezeno v podobě dotace, z evropských dotačních fondů bylo poskytnuto více než 50 % vysoutěžené ceny. Velkou roli zde hrály společnosti jako VÍTKOVICE ARÉNA, projekční firma CHVÁLEK ATELIÉR a další. Při stavbě byly položeny krovy i trámy tak, že výsledek připomíná Noemovu archu. Při realizaci bylo mnoho perných kontrolních dní, kdy se řešila konstrukce haly i její podloží. Vše však mělo šťastný konec a 4. ledna 2016 byla hala uvedena do provozu. Atletika dostala do vínku ojedinělý objekt, na který mohou být hrdí nejen v Ostravě.

Titl.
i. f. K. Vítkovice;

Přihlašujeme na nadcházející zimní mistrovství naše členy
Kobla a Šimůnka a prosíme by-li by Vám možno
obstavit jim lepší model pro výhledy a turistické modelování.
Jmenovitě odpráží a Pukly a ostatní a 9.17 hod. myslíme,
pro výhledy odpráží a ostatní na hmotě. Prosíme, aby je
někdo k tomu přikrášl.

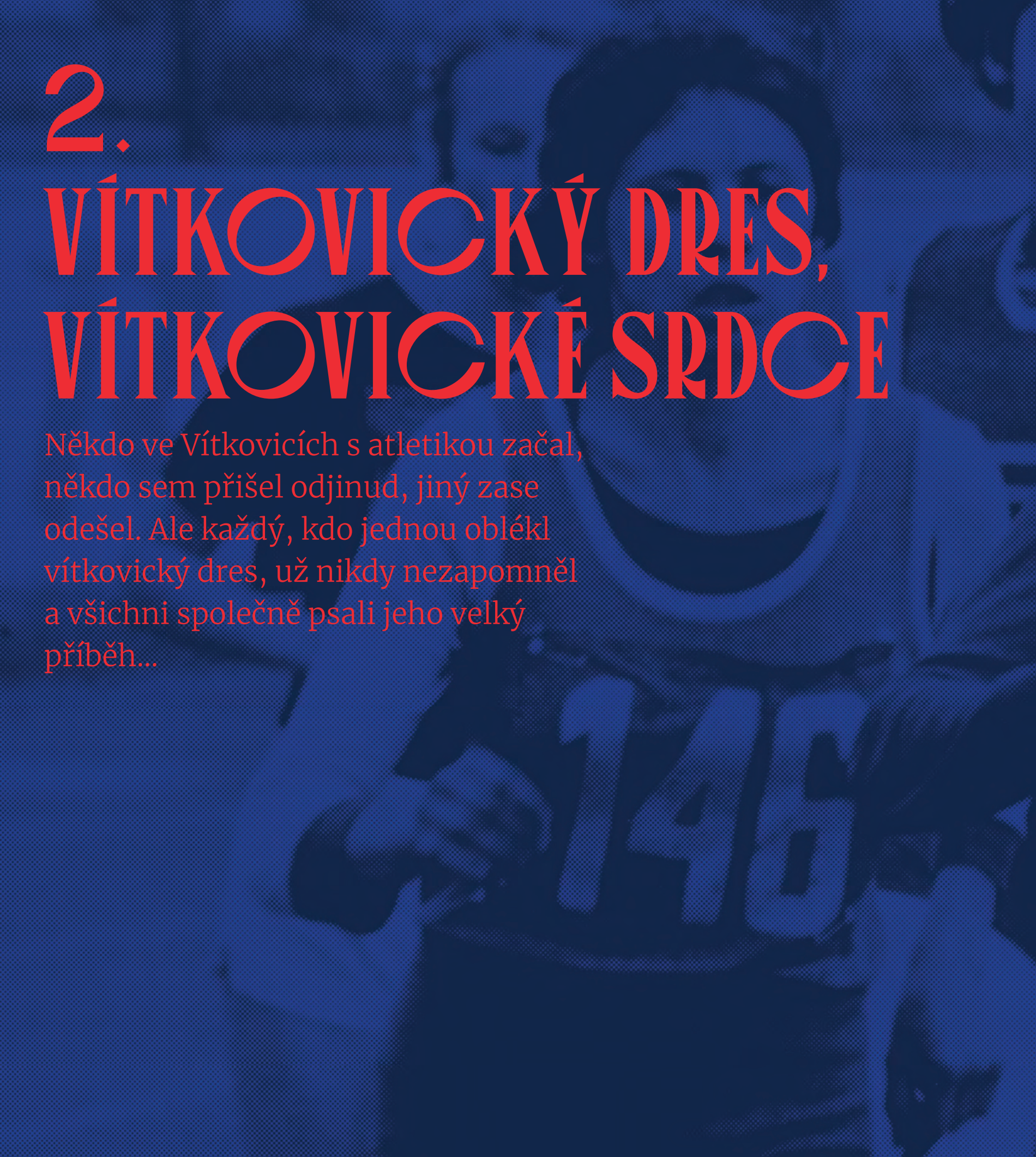
Ve sportovním prosím
A. F. K. Stráže bezpeč. v Praze.
Odbor lehkotletický.
Jm. Šimůnka.

Brno 7. června 1940

Přihlašujeme tímto K. Štylec, člen
Čel. tel. jednoty Brno I. na zimní
přebor ve Vítkovicích. Jelikož jsme
neměli žádnou informaci a proto
pro tento přebor posíláme přihlášku
smotekna opozdění. Pokud se nám
přihlášku přijmete a bude přijata
na start. Přihláška je boce na 100 m.
Očekujeme se výhledem a posíláme
ned. odpráží.

Titulní strana
atletické brožury
(1958)

2.

VÍTKOVICKÝ DRES, VÍTKOVICKÉ SRDCE

Někdo ve Vítkovicích s atletikou začal,
někdo sem přišel odjinud, jiný zase
odešel. Ale každý, kdo jednou oblékl
vítkovický dres, už nikdy nezapomněl
a všichni společně psali jeho velký
příběh...

24-25

ZDENĚK BENEK

(1931–2022, gymnasta, atlet, desetibojař a později vrhač, za TJ Vítkovice v letech 2004 až 2015 vybojoval na evropských a světových šampionátech veteránů 45 medailí)

VĚK NEBYL NIKDY PŘEKÁŽKOU

Je to skoro neuvěřitelné, ale ještě ve svých 85 letech bojoval o medaile. Sice ve veteránské kategorii, ale to na jeho výjimečnosti nic nemění. Zdeněk Benek se zařadil mezi nejúspěšnější veteránské sportovce všech dob, byl opravdovou legendou.

V letech 2004 až 2015 vybojoval na evropských a světových šampionátech 45 medailí, z toho 23 bylo zlatých. Neměl konkurenci v disku, kladivu, kouli, hodu břemenem a v pětiboji, jehož součástí byl i oštěp. Byl světovým rekordmanem v kategorii 80 až

85 let v hodu kladivem a za své výjimečné úspěchy a získal cenu Veterán roku 2011.

Patřil ke generaci, kde byla prioritou všestrannost, a když jste sportovcem tělem i duší, prosadit se mezi nejlepší je o trochu snazší. Do sedmnácti let se soustředil na gymnastiku a stal se v ní přeborníkem Moravskoslezské župy, pak se začal věnovat atletice. Jeho parádní disciplínou se stal desetiboj, postupně přecházel na vrhačské disciplíny. Oblékal dres ÚDA Praha, Rudé hvězdy, později závodil za Baník Ostrava a od roku 1955 byl členem Vítkovic. Dostal se i do širšího výběru československé reprezentace, jeho atletická kariéra trvala čtvrt století.

Po jejím konci se věnoval rodině, psaní povídek, je autorem dvou románů, maloval a těšil se ze své bohaté sbírky známek. Na atletiku však nezanevřel, ba naopak. Ve své soukromé „posilovně“ na půdě se stále udržoval v kondici, takže není divu, že i v sedmdesáti letech si chodil zahrát basketbal, stolní tenis, jeho velkou vášní byly celodenní výlety do přírody, nejlépe do hor.

K atletice se znovu vrátil v roce 2001, věnoval se už výhradně vrhačským disciplínám. Po třech letech tréninku přivezl z evropského šampionátu v dánském Aarhusu první velkou veteránskou medaili. Byla stříbrná a získal ji v hodu břemenem. Další úspěchy na sebe nedaly dlouho čekat – přišlo stříbro a bronz z MS 2006 v Poznani, prakticky na každém ze šampionátů stál na stupních vítězů, a to vždy několikrát. Nejúspěšnější byl rok 2011. V něm opravdu vyhrál, co se dalo: na ME to byly čtyři zlaté, na MS dvě zlaté a tři stříbrné, na EVACS jedna zlatá, dvě stříbrné a jedna bronzová medaile. Následně byl oficiálně vyhlášen českým veteránem roku 2011. Neusnul na vavřínech a dál získával medaile na soutěžích doma i v zahraničí.

Kvůli přechozené borelióze musel v roce 2016 svou sportovní dráhu ukončit. Zemřel v roce 2022 v rehabilitačním zařízení v Klokočově, kde se doléčoval po operaci zlomené kyčle.

JAN BLAŽEJ

(*1971, jeden z atletů, který i po skončení kariéry působil na vítkovickém stadionu i nadále, na starosti měl jeho technický provoz, zabezpečoval i tři desítky ročníků Zlaté tretry)

NAD HOKEJEM VYHRÁLA ATLETIKA

Několik desetiletí stál za technickým zabezpečením všech významných atletických podniků, které se na vítkovickém stadionu pořádaly. Byl jedním z řady těch, kteří nejsou příliš vidět, ale přesto jsou nepostradatelní a mají na bezproblémovém chodu akce obrovský podíl.

Z Jana Blažeje mohl být klidně ligový hokejista. V dorosteneckém věku válel s takovými borci, jakými byli později Metelka, Soukup, Janiurek a mnozí další. Docela mu to šlo, ale pak ho uchvátila atletika, zapadl do skupiny Oldřicha Juráka a stal se z něj čtvrtkař. Na svůj největší úspěch si moc nevzpomíná, možná to byl start na Mezinárodních běžeckých závodech VŽKG někdy v polovině 70. let. S vrcholovou atletikou skončil poměrně brzy, stopku vystavilo zraněné koleno.

Má za sebou i dráhu trenéra a jako rodilý Porubák začal u žákyň právě ve zdejším oddíle. Vedl zde Tánu Kocembovou, Janu Mrovcovou, měl svou skupinu sprinterek. Krátkou dobu byl i republikovým mládežnickým vedoucím sekce čtvrtky. „Vždy jsem trénoval holky. A problém? Já s nimi nikdy. To spíše ony se mnou,“ říká s úsměvem.

Vystudovaný projektant se musel poohlédnout i po nějakém zaměstnání, takže když se pořádal konkurz na ředitele Zimního stadionu Ostrava–Poruba, byl mezi adepty. „Nevyšlo to, Vítkovice mě tam ale chtěly jako provozního ředitele a já se jím na krátkou dobu stal. Když pak na vítkovickém stadionu končil ve funkci technika Jiří Herman, chvíli mě zaučoval a já funkci přebíral po něm. A na starosti jsem měl zaměstnance i technický provoz stadionu, tedy prakticky všechno. Samozřejmostí byla i komplexní příprava na všechny akce, včetně

Zlaté tretry. Takže od uklízeček přes ochranku, poradatelskou službu až po elektroniku. Jasně, často to bylo těžké, ale problém, který se nedal vyřešit, to nenastalo. Vše muselo klapnout a bylo dost těch, kteří se o to zasloužili více než já. Samozřejmě nervozita a napětí, bez těch to nejde. Pokaždé se objeví tisíc věcí, které je potřeba řešit na poslední chvíli, vždy se něco podělá. Je to i otázka lidí, což neovlivníš. Ale například časomíra, ta musela jet, za každých okolností.“

Kromě tří desítek ročníků Zlaté tretry, které i jeho zásluhou proběhly bezchybně, Honza velmi rád vzpomíná na ostravský Hodinový desetiboj a Roberta Změlíka. „V roce 1992, několik měsíců po zisku zlaté medaile na olympiádě v Barceloně, jej do posledního místa naplněný vítkovický stadion hnal za neuvěřitelným výkonem. Bylo to něco fantastického, atmosféra opravdu neopakovatelná a vůbec nevadilo, že stadion už nebyl v nejlepším technickém stavu a pomalu dosluhoval. Robert stihl absolvovat všechny desetibojařské disciplíny za pouhou hodinu a vytvořil neoficiální světový rekord.“

A co bylo složitější? Trénovat, nebo šéfovat? „V obou případech jde o práci, která je celoroční. A když zůstanu u toho technického zabezpečení a u Tretry, tak například pro nás po skončení jednoho ročníku okamžitě začínala příprava na ten následující. Ale já to měl vedle zaměstnání i jako koníček, měl jsem rád tu partu kolem, vše jsme dělali s nadšením, vycházeli si vstříc i s vedením celé tělovýchovné jednoty. Ať už to byl Standa Böhm nebo potom Olda Zvolánek, který si mě vlastně do Vítkovic přivedl. S pomocí při organizaci Tretry jsem skončil myslím v roce 2020, teď už jsem jen důchodce. Žiju v Beskydech, takže dojíždět na stadion je složitější. Snažím se pořád hýbat, jezdím na elektrokole, starám se o zahradu, chodím do lesa, na hřiby. A pokud jde o atletiku, tak se rád podívám. A někdy mám blbé kecy...“

Když na vítkovické organizátory a celý kolektiv těch, kteří se starali o hladký průběh všech akcí, směřovala z úst čelných představitelů IAAF slova chvály, Honzovi Blažejovi patřil její docela pořádný díl.

JAROSLAV CIMINGA

(*1951, kladivář, když bylo potřeba, do vrhačského kruhu se vrátil v padesáti letech; atletice vděčí za mnohé, pomohla mu i po kariéře v podnikání, i proto se snaží vítkovickému klubu stále pomáhat)

KLADIVEM PŘES DRÁTY ELEKTRICKÉHO VEDENÍ

Vítkovické atletické rodině se poněkud vymyká. Nikoliv získanými úspěchy na mezinárodním poli, v evropských či světových šampionátech. Ale tím, že když bylo potřeba překrýt období, kdy klubová pokladna zrovna finančními prostředky neoplývala, vždy pomohl. Bez velkých slov, cítil to jako určitou povinnost za léta, která ve vítkovickém klubu prožil.

A že měl opravdu vítkovické srdce, dokazuje třeba i tahle vzpomínka: „Bylo mi už padesát, tedy devět let po tom, co jsem skončil s kariérou. Přišel za mnou Gusta Šulc, že družstvo mužů čeká baráž o udržení v první lize a že chybějí kladiváři. Jestli bych nepomohl. Já už v té době podnikal a měl jiné starosti, ale řekl jsem, že to zkusím. Po třech týdnech tréninku jsem šel do toho, baráž byla v Praze na Slavii a já skončil pátý. Znamenalo to šest bodů a Vítkovice o čtyři body nejvyšší soutěž zachránily. A když se mě vrchní rozhodčí u kladiva docent Vomáčka zeptal, jestli nejsem syn toho Cimingy, který kdysi za Vítkovice házel, tak nechtěl věřit, že jsem to já...“

Jarda patřil do silné skupiny kladivářů, kteří byli chloubou oddílu. A nebylo nic výjimečného, že na mistrovství republiky byla mezi nejlepší šesticí čtveřice borců z Vítkovic. „K atletice mě v šestnácti doslova přitáhl Ota Svršek, můj třídní učitel na učilišti Vítkovických staveb. Učil i tělocvik a atletické disciplíny tvořily velkou část hodin. A já se zařadil mezi ty, které si vyhlédl a nabídl jim, zda se nechtějí věnovat atletice pravidelně. Je to člověk, který mi dal pro sport nejvíce a na mé kariéře se podepsal nejvýrazněji. Stále jsme v kontaktu, párkrát do roka se vídáme a máme si pořád co říct. Třeba i o tom, jak si chodil pro mě do vyučování, že mě na hodinku potřebuje. A já pak hrál v tělocvičně

učiliště basket s partou vítkovických atletů, kteří tam s Otou chodili trénovat. Nebo o sázce s holkami, kdo bude lepší ve sprinterské štafetě. Zda kladiváři, nebo ony, které běhaly ligu. Dali jsme jim to možná o osm metrů... Byly to nejkrásnější roky, i přes velký hendikep, kterým bylo každodenní hodinové dojíždění vlakem z Opavy do Ostravy. Později jsem to zkoušel i autem, ale abych polovinu platu dal za benzín, to nešlo. Tak si někdy říkám, že kdybych bydlel Ostravě, mohl bych toho možná po sportovní stránce dosáhnout více. Ale na druhé straně zase atletika je sport, který až na výjimky nedokáže člověka zabezpečit na celý život. Já se rozhodl pro podnikání, atletika mi v tom určitě hodně pomohla, takže ničeho nelituji.“

Kladivo byla disciplína, která se často odehrávala na vedlejším hřišti nebo mimo hlavní areál, někdy i na louce u lesa. A v Uherském Hradišti dodnes vzpomínají na to, jak při jednom mistrovství republiky Jarda přehodil dráty vysokého napětí. Jednomu ze soupeřů se to ale nepodařilo a ve městě na nějaký čas nešla elektrika.

Jarda s atletikou skončil v jednačtyřiceti letech, vítkovický stadion ale neopustil. Pracoval jako jeho správce, působil v roli technického ředitele Zlaté tretry, trénoval i studenty Sportovního gymnázia. „Kdyby nedošlo ke změně režimu, asi bych ve Vítkovicích vydržel až do důchodu. Opustil jsem ale dobré místo ve Vítkovicích a vrhnul se do podnikání. Musel jsem to udělat vzhledem k rodinné tradici. Atletika mi dala vlastně vše. Cílevědomost, schopnost překonávat překážky, jít si za svým cílem a vždy dopředu.“

Atletické dění sleduje stále. Někdy je mu smutno z toho, když porovná úspěchy Vítkovic z doby, kdy závodil, a současné, mnohem hubenější období. Je Vítkovičák každým coulem. „Chápu ale, že k vrcholným výkonům je potřeba vytvořit kvalitní podmínky. Svým osobákem 64,98 bych skončil na republice druhý, a to není dobře. Lidi zajímá nejvíce fotbal, hokej, atletika je trochu zpět, ale sport obecně míval v minulosti větší podporu a ne všechno, co fungovalo kdysi,

bylo špatně. I proto se snažím pomáhat, stále se cítím jako Ostravák, prožil jsem zde přece větší část svého života.“

Za pomoc vděčí Jardovi nejen vítkovická atletika, ale také vítkovický a porubský hokej nebo opavský basketbal. Jako zapálený tenista se rozhodl v Opavě postavit tenisové kurty a halu pro mládež, ve svých aktivitách neochabuje. Když mu zdravotní

problémy nedovolily vzít do ruky raketu, vrhnul se na cyklistiku. „S kamarádem Honzou Panáčkem na-jedeme za rok tak pět, šest tisíc kilometrů. Musím něco dělat, pohyb by mi chyběl.“

I po sedmdesátce je to chlap jako hora, ještě stále plný elánu a dobré nálady. Jeden z vítkovických atletických seniorů, pro které se nejlépe hodí slovo „nezmaři“.

MILAN ČERNÍN

(**1934, překážkář, v době studií se rozhodl s atletikou skončit, více se zaměřil na svou profesi ve Vědeckovýzkumném uhelném ústavu v Ostravě-Radvanicích*)

... KDYŽ PAMĚŤ SLOUŽÍ ANEB VIDĚL JSEM BĚHAT ZÁTOPKA A FENOMENÁLNÍ FANNY

Těch, kteří si pamatují rané období vítkovické atletiky, už bychom mnoho nenapočetali. Jedněmi z pamětníků jsou devadesátiletý Milan Černín a jeho o šest let mladší sestra Alena. A setkání s nimi bylo o to zajímavější, že v dětství bydleli na Zengrově ulici ve Vítkovicích, kde se vlastně začala psát historie našeho klubu.

Sourozenci tvrdí, že vysoký věk mají v genech. Pan Milan ale nikdy nekouřil, říká o sobě, že je téměř abstinent. „V kondici se udržuji i prací kolem chalupy v Jeseníkách a to, že vše zvládám i v 90 letech, je také zásluha manželky, která o mě opravdu vzorně pečuje.“ Černínovi jsou sportovní rodina, o čemž svědčí uložená kola, lyže, v domě nechybí ani rotoped či běžecký trenažér. „Bydleli jsme kousek od Českého domu, děda byl sokol, tak jsme tam chodívali cvičit, sportovně založen byl i náš tatínek. Na rozdíl od maminky, která nás trestala tím, že jsme nesměli jít na trénink. Což byl pro nás trest největší,“ usměje se paní Alena. Do vítkovického oddílu přišla v době,

kdy studovala na jedenáctileté střední škole, tělesnou výchovu tam učila vítkovická atletka Jarka Vaculová, takže to byla i její zásluha. Alena běhala sprinty a překážky, dostala se do krajského výběru a reprezentovala i v utkání Čechy–Morava–Slovensko. Brzy po maturitě se vdala a po mateřské už byl s atletikou konec. „Manžel pracoval v Hutních montážích, jezdil po stavbách, takže byl pořád pryč. A maminka mi rezolutně sdělila: ‚Tak to ne, ty si budeš běhat na stadionu rovinky a já ti budu hlídat děcko?‘ I přesto ale na dobu strávenou ve vítkovické atletické partě ráda vzpomínám, hlavně na osobnost trenéra Oldy Juráka.“

U závodění vydržel déle Milan, student vítkovické průmyslovky. „Ta neměla tělocvičnu, tak jsme chodili na hodiny tělocviku na vítkovický stadion. I naši kantoři měli vazbu na zdejší atletický oddíl a vždy si vytipovali ty pohybově nadané.“ Ve škole vlastně získal vztah ke sportu, ale i on se dostal za pár let na rozcestí. „Když jsme měli tréninky dvakrát týdně, při průmyslovce se to ještě dalo zvládnout. Neměl jsem ale takový talent, abych se prosadil mezi nejlepší. A když jsem začal studovat na Vysoké škole báňské a tréninky byly každodenní, rozhodl jsem se ze sportu postupně vycouvat a zaměřil jsem se na svou profesi.“ Po promoci Milan nastoupil na takzvanou umístěnku do jáchymovských uranových dolů, ale protože začal útlum, dostal potvrzení, že ho tam nepotřebují. Našel si místo nejprve v Báňských strojárnách a pak

ve Vědecko-výzkumném uhelném ústavu v Ostravě-Radvanicích. Dokončil si vědeckou aspiranturu, jako soudní znalec také vystavoval posudky k haváriím v posledních činných černouhelných šachtách na Karvinsku, absolvoval i záchranářský výcvik, pomáhal při objasňování důlních neštěstí, je držitelem zlatého Záchranářského záslužného kříže za zvyšování bezpečnosti v dolech.

„Měl jsem zajímavou a smysluplnou práci, která byla mým koníčkem, stejně jako sport. Od atletiky jsem pak přešel k biatlonu, ale stejně jako Alena na roky strávené ve Vítkovicích nezapomenu. Třeba na to, že vítkovický atletický oddíl měl i své ‚béčko‘, které pod názvem TJ NHKG Ostrava závodilo ve II. lize na stadionu v Zábřehu. Já byl překážkář, ale každý z nás startoval ve více disciplínách, a když bylo třeba nebo někdo chyběl, zkusil jsem si i chůzi,“ směje se Milan a dokumentuje svůj start příslušnou dobovou

fotografií. Při jejich prohlížení přidává vzpomínku na éru Emila Zátopka. „Všichni kluci chtěli běhat jako on. Vybavuji si, když přijel do Ostravy a na vítkovickém stadionu trénoval, objevil se za ním z ničeho nic houf dětí. Pak ohlásil pokus o světový rekord a stadion byl opravdu nacpaný k prasknutí. Ano, Zátopka jsem viděl běhat na vlastní oči a na Masarykových hrách i fenomenální Holand'anku Fanny Blankers-Koenovou. Atletku, která ve třiceti letech a jako matka dvou dětí získala na olympiádě v Londýně v roce 1948 čtyři zlaté medaile.“

Oba se shodují, že čas běží rychle a jejich vrstevníci odcházejí. Zůstávají jen vzpomínky, zážitky, fotografie. A při jejich prohlížení Milan podotkne: „Když jsem se byl podívat na atletiku v ostravské hale, tak jsem si uvědomil, jak se všechno změnilo. Jak vypadají ty holky dnes, jak jsou oblečené a jakých časů dosahují.“ Krásný závěr povídání s pamětníkem...

VLADIMÍR ČERNÝ

(*1958, běhal steeple, stal se československým juniorským rekordmanem, jeho kariéru ale přibrzdilo zranění; věnuje se trenérství, začal od žactva, pokračoval přes mládež až po dospělé, své svěřence dovedl i na juniorský světový šampionát; s vítkovickou atletikou je propojena celá jeho rodina)

ATLETIKA SE STALA SOUČÁSTÍ NAŠEHO ŽIVOTA

Když se přiženíte do rodiny tak bytostně spjaté s atletikou, jako jsou Vaculovi, moc jiných možností než být závodník, trenér, činovník – nejlépe všechno dohromady – vlastně ani nemáte. Vladimír Černý ale měl výhodu v tom, že si nemusel dělat žádné násilí.

S atletikou začínal v roce 1973 v atletickém oddílu Slezanu Opava v běžecké skupině Stanislava Mikesky. Jeho úspěchy v dorostenecké kategorii přispěly k tomu, že byl zařazen, spolu

s kamarádem Františkem Břečkou, v roce 1975 do vítkovického střediska vrcholového sportu. „Do Ostravy jsem přišel k trenéru Oldovi Jurákovi a měl jsem ohromné štěstí, že se tady sešla úžasná parta běžců. I to mě posunulo v kariéře, stal jsem se juniorským československým rekordmanem na dva a tři kilometry překážek. Ale my tehdy běhali všechno. Od osmistovky po steeple.“

Vladimír Černý patřil v roce 1977 na juniorském mistrovství Evropy k favoritům závodu na 2 000 metrů překážek. Probojoval se do finále, závod však pro něj dobře nedopadl. „Vyhrál jsem rozběh, ale ve finále jsem upadl na vodním příkopu, a bylo po medailových nadějích. Přitom jsme se tomu v tréninku speciálně věnovali, tuto překážku jsem docela uměl, protože v tréninkových publikacích jsem později našel kinogram svého stylu. Ale vodní příkop se mi stal osudným i na mistrovství republiky o rok později. Šlo o nominační závod na evropský šampionát dospělých, který se konal

v Praze. Ještě 200 metrů před cílem jsem byl na třetím místě, po přeběhnutí vodního příkopu jsem však „ztuhl“ a doběhl jsem šestý. Evropu si vybojovali první tři.“

Ke vši smůle přibrzdilo Vláďovu slibně se rozvíjející kariéru zranění achilovky a následná operace. Po roce vojenské služby v Dukle Banská Bystrica přišla nabídka, aby na Slovensku zůstal. „Ale já už byl ženatý, měli jsme syna, takže jsem se v roce 1982 vrátil do Vítkovic. Následující dva roky jsem ještě závodil, ale už to nebylo ono.“ Běžeckou kariéru tak uzavřel v pětadvaceti letech.

Přechod k dobrovolné trenérské činnosti byl plynulý, v začátcích se Vláďa věnoval žákovským kategoriím. V tréninkové skupině bylo často více než 50 dětí a v každém ročníku vždy několik talentů, kolem kterých se vytvořila velice dobrá a úspěšná družstva. Postupem času se Vláďa dopracoval až ke kategoriím dorostu, juniorů a dospělých, jeho partou prošlo mnoho talentovaných běžců a běžkyň. Velice úspěšné bylo i jeho trenérské působení na Sportovním gymnáziu Dany a Emila Zátopkových v Ostravě-Zábřehu.

Na MS juniorů v americkém Eugene v roce 2014 na sebe výrazně upozornili Adam Zenkl, Jakub Zemaník a Jan Friš, úspěchem skončily i starty Jana Friše na HME v Praze a Bělehradě, Jakuba Zemaníka na HME v Bělehradě nebo Jakubova účast na ME v krosu, kde v roce 2015 skončil patnáctý a v roce 2017 na 18. místě. Další Vláďova svěřenkyně Katka Divišová pak byla v roce 2016 členkou zlatého juniorského družstva na MS v běhu do vrchu, účast na ME juniorů v roce 2017 si vybojovali Dominik Sigmund a Lukáš Symerský v běhu na 1 500 metrů. Martin Kováček startoval v roce 2018 na ME17 na 1500 metrů, v roce 2021 a 2023 na ME22. Vynikajícího umístění dosáhla i Aneta Chlebiková, která byla na ME v krosu v roce 2019 šestá.

Kromě trénování atletů zabrousil Vláďa i do duatlonu. Jeho svěřenec Michal Gondek vyhrál suverénně v roce 2004 ME juniorů. „Naším cílem byla olympiáda v Pekingu. Věřil jsem, že se nám podaří na olympijské hry 2008 probojovat. Michal se ale rozhodl jinak, po absolvování Sportovního gymnázia odešel studovat do Olomouce filozofii.“

Po smrti Vlastimila Vaculy převzal Vláďa jaksi samozřejmě jeho povinnosti. Kromě trénování ve Vítkovicích tak působil dvě desetky let v soutěžní komisi Českého atletického svazu a do roku 2018 byl činný i na krajské úrovni. „Celá naše rodina byla dlouhé roky s vítkovickou atletikou úzce propojena. Vždyť i Vlastíkova manželka Renata běhávala za Vítkovice ligu, moje žena Radmila se více věnovala organizá-

torské práci a se Zlatou tretrou jsme byli provázáni více než padesát let. Do Ostravy jezdili úžasní běžci, nebyl to jen Bolt, já jsem si vždy užíval každý běžecský závod. A stejně tak budu mít stále v paměti 25. září roku 1980, kdy jsme pořádali závod v hodinovce a padl zde 29 let starý rekord Emila Zátopka. Překonal ho Ivan Uvizl, který uběhl 20 144 metrů, druhý skončil Jiří Sýkora z Opavy.“ Ivanův rekord platí stále a asi jej už těžko u nás někdo překoná.

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Příběhy vítkovické atletiky (1924–2024).
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.